

telsen for unge Personers Kønssædelighed. I Forhold til Straffelovens § 177 er det strafbares Omraade endvidere indskrænket, forsaavidt Omgængelse mod Naturen udøvet mellem Mand og Kvinde eller overfor Dyr (crimen bestialitatis) ikke er gjort strafbar.

Angaaende Reglen i § 228 (U. § 206) om Straf for grov Uagtsomhed, se ovenfor under 1.

Endvidere har man ment, at der bør fastsættes Straf for kønslig Usædelighed med andre Personer af samme Køn, naar den øves for Betaling. Reglen herom haves i § 232 (U. § 210, jfr. Mot. Sp. 329), der opretholder Reglen i Straffelovstillæg 1911 § 5. I Betragtning af den i § 227, Stk. 2, optagne ny Regel har man ikke ment at kunne følge Kommissionens Forslag om Udvidelse af Straffebestemmelsen til ogsaa at omfatte den, der betaler for den usædelige Handling. Paragraffen omfatter iøvrigt enhver kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn.

Endelig vil kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn saavel som Omgængelse med Dyr kunne være strafbar, naar enten Blufærdigheden krænkes, eller der gives offentlig Forargelse, jfr. Lovforslagets § 234 (U. § 213).

Bestemmelsen i § 233 (U. § 211) vil blive omtalt nedenfor under 4.

4. Til §§ 230 og 231, jfr. § 233 (U. §§ 208 og 209, jfr. § 211, samt Mot. Sp. 326—30).

Disse Paragraffer handler om *strafbar Udnyttelse af andres Kønssædelighed* og træder i Stedet for Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906 § 3 og Straffelovstillæg 1. April 1911 § 4.

§ 230 (U. § 208, jfr. Mot. Sp. 326—27) omhandler det egentlige Rufferi. I Stk. 2 er endvidere fastsat Straf for den, der medvirker til en Persons Befordring ud af Riget, for at denne i Udlandet skal drive Erhverv ved kønslig Usædelighed. I Modsætning til Straffelovstillæg 1911 § 4, 2det Stk. i Slutningen, er Reglen begrænset til de Tilfælde, at den paagældende Person enten er under 21 Aar eller er uvidende om Formaalet. Naar man i Stk. 2 har undladt at betinge, at Handlingen skal være foretaget for Vindings Skyld, og har foreslaaet Aldersgrænsen sat til 21 Aar, skyldes det Hensynet til at bringe Bestemmelsen i Overensstemmelse med den i Genève den 30. September 1921 afsluttede Konvention til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel.

§ 231, Stk. 1 (U. § 209, jfr. Mot. Sp. 327—29) angaar visse med Rufferi beslægtede Tilfælde, der er af mindre farlig Karakter end de i den foregaaende Paragraf omhandlede.

Stk. 2, der fastsætter Straf for de egentlige Alfonsoer, rammer i Modsætning til Straffelovstillægets § 4 kun Mænd, der lader sig underholde af Kvinder, der driver Utugt som Erhverv. Af Hensyn til Vanskelighederne ved at føre Bevis for, at Betingelserne for Straffens Anvendelse foreligger, og for effektivt at kunne optræde mod det her omhandlede Uvæsen, er der i Udkastets § 209, Stk. 3 fastsat Straf ogsaa for den Mandsperson, som blot deler Bolig med en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv. Man har udeladt denne Bestemmelse, idet man ikke kan anerkende Hensynet til at komme udenom Bevisvanskeligheder som tilstrækkelig Grund til at straffe en Handling, der i sig selv ikke findes strafværdig.

Endvidere har man i § 231 udeladt den som Stk. 4 i Udkastets § 209 foreslaaede Bestemmelse om, at Reglerne i Stk. 2 og 3 ikke kommer til Anvendelse paa Mandspersoner under 18 Aar, overfor hvem Kvinden har Underholdspligt, idet man maa anse det for overflødig udtrykkelig at fastslaa denne Begrænsning, som nødvendigvis maa følge af den almindelige Forsørgelseslovgivning.

De i §§ 230 og 231 foreslaaede Straffe er noget mildere end i Udkastet (§§ 208 og 209) fastsat.

Bestemmelsen i § 233 (U. § 211, jfr. Mot. Sp. 329) om højere Straf i visse Gentagelsestilfælde af de her omhandlede Forbrydelser, er begrænset derved, at man — i Modsætning til Kommissionen — ikke tillægger en forudgaaende Dom for Betleri eller for en Berigelsesforbrydelse Gentagelsesvirkning.

Man har endelig udeladt Udkastets § 212, jfr. Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906 § 2, 2det Stk., om Straf for den Kvinde, der søger Erhverv ved Utugt og har et Barn mellem 2 og 18 Aar til Huse hos sig. Man kan nemlig ikke anse et saadant Forhold for i sig selv strafværdigt. De Farer for Barnet, som det ofte kan rumme, bør snarere afværger ved Hjælp af Lovgivningen om Værgeraadforsorg og Tilsyn med Børn.

5. Til §§ 234—237 (U. §§ 213—215 og U. L. om Forseelser § 26, jfr. Mot. Sp. 330—32 og 404).

Disse Paragraffer handler om den *strafbare Krænkelser af den enkeltes eller Samfundets Sædelighedsfølelse*.